

The background of the cover is a painting of a landscape. In the foreground, a man and a woman in 19th-century attire stand in a field of green grass and white flowers, looking out over a valley. The middle ground shows rolling hills and scattered trees. The sky is filled with soft, grey clouds, and a few birds are visible in the upper left.

het **HnT**

Historisch Institutioneel Tijdschrift

Onze correspondent
in het westen

Campusbaantjes:
medezeggenschapraad

The kingdom of
the Suevi

West

Nummer 2- 2025

HOOFDREDACTIONEEL

Beste lezers,

Het is alweer mei, de maand waarin alles weer tot leven komt. De zon laat zich steeds vaker zien, de terrassen lopen vol en vakantieplannen beginnen te borrelen. Tegelijkertijd is mei ook een maand van herdenken en vooruitkijken. Een mooi moment dus om stil te staan bij een thema dat draait om ruimte, richting en verandering: *West*.

Maar wat bedoelen we eigenlijk met 'het westen'? Is het een plek op de kaart, een politieke gedachtegang, of juist een romantisch beeld van cowboys, eindeloze vlaktes en grensverleggende idealen? In deze editie van de *HInT* onderzoeken we het westen in al zijn vormen en verhalen.

Zo neemt Lars ons mee naar het Wilde Westen en vertelt hij over de fascinerende vuurwapens die deze tijd kenmerken. Eva bekijkt hetzelfde landschap door een andere lens en bespreekt in haar review de film *Dances with Wolves*, waarin de oorspronkelijke inwoners van Amerika centraal staan.

En als we het over Amerika hebben, kunnen we natuurlijk niet om de president heen. Wat je er ook van vindt, zelfvertrouwen heeft hij in overvloed. Josse besloot daarom een brief te schrijven aan de president, met de prangende vraag: hoe bouw je zo'n imago eigenlijk op?

Ook muziek ontbreekt deze maand niet. Cara schreef een prachtig stuk over *sea shanties*, de ritmische werkliederen van zeelieden op grote zeilschepen en ikzelf dook in de verhitte rivaliteit tussen mijn twee favoriete Amerikaanse bands.

Verder in deze editie: mythologie uit het Westen, van de Ierse legenden tot Zephyr, de westenwind. En iets nieuws: ons doorgeefverhaal! In elke editie schrijft een andere auteur een nieuw hoofdstuk. Waar het begint? Met de geest die op de derde verdieping van het Erasmusgebouw woont en waarom deze specifiek voor deze plek heeft gekozen.

Onze culturele artikelen keren deze editie ook weer terug. Zo geven Jetze en Rosa je de beste museum tips met een westers tintje en wordt er in 'Soep met Saartje' een recept gedeeld voor aspergesoep- rechtstreeks uit mijn jeugd, en heerlijk seizoensgebonden.

Kortom, ga lekker in de zon zitten met deze editie van het *HInT* en laat je meevoeren door verhalen uit het Westen.

Veel leesplezier!

Saartje Bruens
Hoofdredacteur 2024-2025

Jaargang 42, Nummer 2
Het Historisch Institutioneel
Tijdschrift (*HInT*) is het periodiek
van GSV Excalibur

Redactie

Erasmusplein 1
Kamer E12.11
6525HT Nijmegen
hintredactie@gmail.com

Oplage: 150

ISSN: 0923-9375

© GSV Excalibur 2024

Redactie

Lars Algera, Jetze Boon, Saartje
Bruens, Emilios Gregoriou,
Eva Grooten, Cara Peters, Rosa
Raeijmaekers, Josse Smit, Rens
Versteeg, Jessica Vogels

Eindredactie

Jetze Boon, Saartje Bruens, Rosa
Raeijmaekers, Josse Smit,
Rens Versteeg

Lay-out

Saartje Bruens,
Jessica Vogels

Hoofdredacteur

Saartje Bruens

Hoofd lay-out

Jessica Vogels

Voorpagina

Detail uit *Spring*, een schilderij van
Charles-François Daubigny
via Wikimedia Commons

*Niets uit dit tijdschrift mag worden ver-
veelvoudigd of openbaar gemaakt, in de
ruimste zin van het woord, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van
het Historisch Institutioneel Tijdschrift.*

INHOUD

04 TOP 5

Vegetables from the Americas

06 WILD WEST WEAPONRY

Interesting weapons from the Wild West

08 VAN ONZE CORRESPONDENT

...In het westen

09 PASS ON STORY

The Erasmus ghost and why it chose the third floor

10 MISCELLANEOUS MYTHS

Zephyros de Westenwind

12 REVIEW

Dancing with Wolves

14 LIEVE...

Donald Trump

15 CULTUURTIPS

Cultuursnuiven voor dummies

16 THE KINGDOM OF THE SUEVI

When ancient Saxons settled on the Atlantic

18 CAMPUSBAANTJES

Een jaar bij medezeggenschap

20 BERLIJN

Een stad overdracht

21 LUISTERTIPS

Sea Shanties

22 RIVALRY BETWEEN BANDS

Not if you were the last on earth

24 'EEN NAAKTE LELIJKERD'

Het eerste naakt op de televisie

26 SCHERTSVERHAAL

Twee Ierse mythen om niet te vergeten

27 SOUP BY SAARTJE

Asparagus soup

Zelf voor het HInT Schrijven?
Eenmalig of in de redactie? Dat kan!
Mail naar hintredactie@gmail.com.

TOP 5 VEGETABLES FROM THE AMERICAS

A Flavorful Legacy of the Columbian Exchange

By Rens Versteeg

Before 1492, potatoes weren't known in Ireland, tomatoes didn't grow in Italy, and chili heat had never touched a single tongue in Asia. The Columbian Exchange—the massive transfer of plants, animals, and culture between the Old and New Worlds—completely reshaped global diets. Among its greatest gifts were vegetables native to the Americas, which revolutionized cuisines across continents. Today, it's hard to imagine global cooking without them. Here's my informal countdown of the top five vegetables that took the long voyage from the Americas and conquered the world's kitchens—one plate at a time.

#5 – Corn: The Golden Grain That Fed Empires

Corn isn't just a crop—it's one of the foundations of ancient American civilization. Domesticated over 9,000 years ago in southern Mexico, this once-wild grass became the life source of the Maya, Aztec, and countless Indigenous groups. It wasn't just eaten—it was worshipped. Corn was ground into masa for tortillas and tamales, brewed into fermented beverages, and stored to sustain communities through drought and war.

After European contact, corn quickly spread across the globe. It thrived in the Mediterranean, Asia, and Africa—especially in areas too dry or poor for wheat or rice. Italian *polenta*, African *ugali*, and Southern American cornbread all owe their existence to this adaptable plant.

Today, corn is everywhere: sweet corn, popcorn, cornmeal, high-fructose syrup, even biofuel and of course the ever popular cornflakes. Whether feeding people or livestock, corn plays a role in nearly every food chain on Earth. From sacred crop to industrial titan, corn's transformation mirrors the story of global agriculture itself.

#4 – Bell Pepper: The Sweetheart of American Color

Bell peppers—crunchy, colorful, and delightfully sweet—are the only members of the *Capsicum*

family that don't pack a punch. Indigenous peoples of Central and South America domesticated them thousands of years ago, using them in both cooking and medicine. When Europeans encountered them during the Age of Exploration, they were quickly carried across oceans and continents.

While chili peppers lit fires in Asia and Africa, bell peppers settled comfortably into Mediterranean cuisines. Spanish sofrito, French ratatouille, Greek salads, and Hungarian paprikash (paprika chicken) all embraced this vibrant vegetable. Their color variety—green (unripe), red, yellow, orange, even purple—makes them a feast for the eyes and taste buds alike.

Nutritionally, bell peppers are heavy hitters, rich in vitamin C, fiber, and antioxidants. And they're incredibly flexible in the kitchen—just as good raw in salads as they are roasted, grilled, stuffed, sautéed, or blended into sauces. From fresh crunch to smoky sweetness, they adapt to nearly any dish or style of cooking.

Bell peppers show that sometimes, the absence of heat is its own kind of strength. In a world that often glorifies spice, the bell pepper stands proud—sweet, mild, and unforgettable.

#3 – Chilis: The Fire That Traveled the World

When the Spanish brought chili peppers back to Europe, they had no idea they were holding one of the most transformative culinary exports in history. Native to Central and South America, chilis were already deeply woven into Indigenous cuisine and culture. The Maya and Aztec used them in food, medicine, and rituals. Some ancient deities were even associated with their fiery bite.

Once released into the Old World, chilis went viral—centuries before that was a thing. Portuguese traders carried them to India, Africa, and Southeast Asia, where they sparked literal revolutions in flavor. Today, it's hard to imagine Thai curries, Indian vindaloo, Korean kimchi, or parts of Chinese cuisine without them.

Chilis come in countless varieties, each with a distinct personality. Jalapeños and poblanos are household staples. Cayenne and Thai bird's eye bring sharp heat. Habaneros pack a floral fire, while smoky chipotles add depth. *The Carolina Reaper*? That's for the boldest heat-seekers. Their fire comes from capsaicin, which also offers health perks: metabolism boosts, anti-inflammatory effects, and even natural pain relief.

More than a vegetable, chilis are a global obsession. They've inspired competition, invention, and even myth. Few foods have such power to unite—and divide—at the dinner table.

#2 – Tomato: The Fruit That Redefined the Kitchen

Originally from western South America and domesticated in Mexico, the tomato (*Solanum lycopersicum*) had a rocky start abroad. When it reached Europe in the 16th century, many thought it was poisonous—thanks to its botanical ties to deadly nightshades. For years, it was grown as a curiosity in ornamental gardens. Thankfully, taste eventually triumphed over suspicion.

By the 1700s, the tomato had taken root in Mediterranean kitchens. Italy made it a national icon—first with *pomodoro* sauces, then in pizza and pasta. Spain turned it into gazpacho and *pan con tomate*, and India, the Middle East, and North Africa quickly found uses for its bold flavor and texture.

Botanically a fruit but culinarily a vegetable, the tomato even had its day in court. In 1893, the U.S. Supreme Court ruled in *Nix v. Hedden* that tomatoes should be taxed as vegetables based on their common use in savory cooking—not their scientific classification. It was a culinary-versus-botanical debate that still makes trivia rounds today.

Tomatoes are now a global staple: fresh, roasted, sun-dried, or stewed. From ketchup to bruschetta, they've become essential to cuisines on every continent. For a fruit once shunned, the tomato's rise is a testament to flavor, resilience, and sheer culinary charm.

#1 – Potato: The Starchy Savior of Civilizations

The potato might look humble, but it's a quiet powerhouse that changed the world. First cultivated in the high Andes by Indigenous peoples over 8,000 years ago, potatoes were perfectly suited

to harsh mountain conditions. The Incas stored them by freeze-drying them into *chuño*, a preservation method still used today.

When the Spanish brought potatoes to Europe in the late 1500s, it took time to catch on. But by the 18th century, potatoes were saving lives. Their ability to grow in poor soil and yield high calories per acre made them the food of choice for expanding populations. France, Prussia, Ireland—all saw the potato become central to their diets. In Ireland, it was so dominant that a blight in the 1840s led to a catastrophic famine.

Potatoes also had ideological weight. Friedrich Engels, co-author of *The Communist Manifesto*, saw the potato as a symbol of working-class survival and an essential part of the "agricultural revolution" that made industrial labor possible. In Marxist thought, its role in feeding and sustaining the proletariat became tied to broader political and economic transformations. Potatoes and communism are now inseparable, with many great propaganda campaigns promoting the humble taters (like the North Korean potato song mentioned in the East edition of the *HLnT*).

Today, the potato is the world's fourth most important food crop. It's mashed, fried, baked, stuffed, chipped, and turned into vodka. No vegetable has worn as many hats. In versatility, nutrition, and global impact, the potato is the quiet engine behind revolutions—culinary and otherwise.

Conclusion: From Indigenous Fields to Global Tables

The Columbian Exchange wasn't just a reshuffling of crops—it was a turning point in human history. Vegetables native to the Americas brought new flavors, nutrients, and possibilities to the rest of the world. They changed what people ate, how they farmed, and even how they lived. From the spicy thrill of the chili to the quiet resilience of the potato, these vegetables shaped cuisines, cultures, and economies. They're not just ingredients—they're history on a plate.

So next time you bite into a slice of pizza, munch on a corn chip, or dig into mashed potatoes, remember: you're tasting a legacy that began in ancient American soil and now feeds the entire world.

WILD WEST WEAPONRY

Interesting weapons from the Wild West

By Lars Algera

I have an unhealthy obsession with old weapons, particularly pistols. This has led me down a rabbit hole which essentially brought me here to study history in the first place. So when an opportunity came up to talk about weapons in the Wild West era, I knew it was a chance I had to take advantage of. I have 3 unique pistols that I want to showcase, all with different quirks and purposes for people of all walks of life, some wilder than others. But first let's start off with identifying Wild West weaponry.

Wild West weaponry, quite obviously, are guns that were used in the Wild West period that lasted from about 1865 to around 1895, but we as historians know that this periodisation is not absolute, especially for weaponry. It's important to understand that many of the weapons used in 1865 were usually older models that were tried and tested for decades. On top of that, newer models and experimentation would reach the American West more slowly than the rest of the world, because it was far removed from major cities and 'civilisation'.

The 1851 Colt Navy Revolver

A great example of this is the 1851 Colt Navy Revolver, which despite being nearly 15 years old when the wild west 'began', was still widely popular until the 1880s, when *cap and ball revolvers* (revolvers that need multiple components to reload, a percussion cap, gunpowder, and a bullet) were replaced by cartridge revolvers (revolvers using bullets encased in a cartridge, like we have today). Despite its age, the Colt Navy was powerful, using .36 calibre rounds. In order to reload the pistol, you had to load gunpowder in the cylinder together with a round bullet and then use a pumping stick on the weapon to compact the gunpowder. Compacting the gunpowder would make it more effective in launching the bullet, because the pressure wouldn't be able to escape anywhere

but through the barrel.

To make the revolver ready to fire, you had to place what's called a percussion cap on the back of the cylinder. Slamming down on this percussion cap with the hammer of the revolver would cause a spark which ignited the gunpowder. These percussion caps were an incredible improvement on earlier ignition methods, because unlike flintlock models you could fire percussion pistols in the rain, since the percussion caps would still cause a spark, even when wet. Another significant advantage percussion caps had over earlier ignition methods was the fact that they were easier to place. On flintlock pistols you needed to place loose gunpowder on the pan of the pistol. This was usually a clumsy and tedious process, which slowed down reloading significantly. So while in the Wild West it was a dated revolver for its time, it was tried and tested in the field and a huge step up from earlier iterations. The Colt Navy Revolver remained in production until 1873 but was still used across the frontier for many years after that.

The Lefauchaux 1860 Pocket Revolver

Another interesting Revolver in the Wild West, that is also lesser known, is the Lefauchaux 1860 Pocket Revolver. As the name suggests, the Lefauchaux Pocket was a revolver specifically designed to be easy to carry around in your pocket. This made the revolver smaller than a regular revolver and significantly less powerful. It wasn't uncommon for a Lefauchaux revolver to be so small that it shot 5mm rounds. For reference, a modern Glock-19 pistol shoots 9mm rounds.

What makes the 1860 Lefauchaux revolver unique was the bullets, or specifically the cartridges it used. Just like how percussion caps sped up reloading, gunsmiths were looking for a way to speed up reloading even more. Most concluded that the best way to speed up reloading would be by combining all aspects of reloading into a single brass cartridge that you could sim-

ply load into the pistol. The Lefauchaux revolver used what's called pinfire cartridges. These were basically just like the cartridges you see for guns today, with one difference: Instead of the hammer of the revolver striking on the back of the cartridge to ignite the gunpowder, it hit a pin that was carefully placed on the side of the gun. Hitting the pin would activate a percussion cap inside the cartridge. This method of igniting the gunpowder worked but made handling the cartridges dangerous. If you dropped a box of pinfire rounds and one of them dropped on the pin, you were in danger of the percussion cap inside of the cartridge accidentally igniting. That quirk made this design of cartridge unpopular with (most) militaries, who often had to move large amounts of supplies quickly.

Notably, the 1860 Lefauchaux Pocket Revolver was used during the American Civil War, right before the 'dawn' of the Wild West. Especially the Confederate side, who had a less uniform army than the Union, saw many soldiers bringing their pinfire revolvers from home as a sidearm to the battlefield. It's unsure how effective these sidearms were, or if they were even used in the first place, but these pocket revolvers were in use on the battlefield at the time. The many problems with pinfire rounds caused it to phase out quickly when better cartridges entered the market, but the pinfire revolver was nevertheless an interesting revolver of the Wild West.

The Mariette Brevete Pepperbox Revolver

The last pistol will probably be the most abstract one. The Mariette Brevete Pepperbox revolver is probably one of the most unique widely used revolvers of the 19th century. A Pepperbox Revolver is essentially a modern revolver that instead of a cylinder where you load your rounds into, just has multiple barrels with the same function, all loaded with their own rounds. This made it hard to aim on account of the extra weight from the barrels. The Mariette Brevete was designed in 1837 and turned automatically after every shot, which was a luxury that only some Pepperbox revolvers had.

I should probably mention that while this revolver wasn't used in the defined period for the Wild West, I would argue that that doesn't disqualify the Pepperbox as a Wild West weapon, because it was used in what we would consider 'Wild

West activity'. Gold prospectors in 1849 were very fond of Pepperbox revolvers. This is largely thanks to the fact that these revolvers had significantly less parts that needed to be constructed. The weapons industry still relied on artisanal gunsmiths for the assembly of weapons for the duration of the 19th century, so cutting assembly cost made the Pepperbox a tempting weapon for a prospector on a budget. These men looking for gold used the Pepperbox to fend off native Americans, robbers and other prospectors staking a claim on their gold. A massive issue of Pepperbox in particular, but cap and ball revolvers in general, was the risk of a chainfire. If a weapon was poorly maintained - which it often was in dry desert environments - there was an elevated risk that if one percussion cap ignited, multiple shots would fire at the same time.

What's interesting about weaponry during the Wild West, is that this time of elevated violence and a need to protect yourself on the frontier happened at the same time as massive experimentation and improvement in weapons technology. Some of these advancements, like those of Colt, are probably directly influenced by the West and its higher demand for protection. It would not be weird to say that during the same period as the regular Wild West, there was also a Wild West of Weaponry that shapes our firearms to this day.

VAN ONZE CORRESPONDENT...

In het westen

Door Jetze Boon

Voor de vierde en laatste editie van het windrichtings-thema bezoeken we het westen. Het Hollandse tulpenland van ... tja, wat eigenlijk? Het woord is aan onze correspondent.

Waar is West-Nederland?

Zoals onze correspondent in het zuiden al terecht aanstipte, valt het onder de rivieren gelegen Zeeland toch echt onder NUTS-regio 'West-Nederland'. Waar deze verwarrende geografische hoedanigheid aansluit op de historische complexiteit van deze regio, kan dit over de vakantieregio's niet gezegd worden. Blijkbaar sluit Zeeland qua vermaak en vertier beter aan op de zuidelijke regio. Een andere verklaring voor deze oriëntatie op het zuiden biedt de welbekende internetencyclopedie; 'Zeeland [...] bezit niet het karakter van de Randstadprovincies'.

Bereikbaarheid in West-Nederland

Door Zeeland tot dezelfde regio als de Randstad te rekenen, loop je bovendien het risico een volledig vertekend beeld te schetsen van de gemiddelde infrastructurele gesteldheid van het gebied. De regio die sinds de jaren '30 als Randstad wordt aangeduid, kent met wegenbouwprojecten als 'Schiphol-Amsterdam-Almere', de Hogesnelheidslijn Schiphol-Antwerpen en de Randstadrail een grote mate van door asfalt, staal en beton gemotiveerde versmelting. In Zeeland wordt bushalte Grevelingenstraat in Zierikzee aangeduid als 'Openbaar vervoersknooppunt' en moet men het doen met een kleine 9 treinstations. Ter vergelijking, dit zijn er twee minder dan in alleen al Amsterdam. Natuurlijk is deze vergelijking enigszins scheef. Als we ons beperken tot Gemeente Amsterdam, dan kan gesteld worden dat deze met een 900 duizend koppen tellende bevolking meer dan twee keer zoveel inwoners heeft als de gehele provincie Zeeland. Reken je de gehele metropoolregio mee, kom je al snel uit op ruim zesenhalf keer zoveel inwoners als Zeeland. Deze 2,5 miljoen inwoners zijn verspreid over 30 gemeenten in de provincies Holland en, om de verwarring nog groter te maken, Flevoland.

'De oostelijke noordvleugel van de Randstad'

Dit gegeven brengt ons bij een ander heikel punt. Het afgelopen jaar hebben onze correspondenten verslag gedaan van alle Nederlandse provincies, behalve de provincie Utrecht. Dit centraal gelegen landsdeel blijkt niet zomaar tot een van de windstreken te rekenen. En hoewel de titel van deze alinea aantoont dat de omgeving krampachtig bij de Randstad getrokken wordt, lijkt ook het westen enigszins vergezocht. Waar poldersteden zoals Almere duidelijk zijn aangelegd om de hoofdstad te ontlasten, kan van Utrecht gezegd worden dat het al bewoond was voordat de dam van Amsterdam werd aangelegd. Het is dan ook vrij logisch dat Utrechters er niet van gediend waren, toen de Amerikaanse nieuwszender CNN de Domstad indirect tot buitenwijk van Amsterdam reduceerde. Het Randstedelijke geheel eenvoudig laten samensmelten, behoort zodoende niet tot de mogelijkheden. Daar komt bij dat het geliefde 'Uutje' naast moreel, ook geografisch afgezonderd wordt van de rest van Nederland. De stad wordt als het ware omringd door de Utrechtse heuvelrug met achterliggende Gelderse Vallei, het 'Groene Hart' en de Betuwe. Utrecht is dus naast centraal gelegen, ook erg alleen. Maar dan wel in een agglomeratie van ruim 700 duizend inwoners.

Cultuur in West-Nederland

Zoals in de vorige alinea maar wat duidelijk wordt, is het westen van Nederland verre van homogeen. Een Ajacied kan een Feyenoorder niet luchten of zien en terwijl Amsterdammers in de ban van de ring zijn, is Utrecht het treinknooppunt van Nederland. Een goed voorbeeld van voorliefde voor het lokale is te vinden bij de muziekgroep *Goldband*. Deze met matjes versierde ex-stukadoors dragen met hun liedjes en optreden graag bij aan iets wat door buitenstaanders kan worden opgevat als Haags nationalisme. Al is met de constatering dat *Goldband* ook over Scheveningen zingt, ook daar de grens van het homogene West-Nederland bereikt.

PASS ON STORY

The Erasmus building ghost and why it chose the third floor

By Saartje Bruens

The Erasmus building has always been a Radboud University landmark. If you take the train or bus to campus, the Erasmus building will lead you to where you need to be. But what most students seem to forget about the building, is the everlasting presence of a long-gone spirit that resides on the third floor. Some might have heard of it through rumours or through a course about magic, but nobody actually knows its story and how it ended up on the third floor of the Erasmus building... until today.

Over the years the ghost had lost a lot of its memories, like their name, their age and how they ended up in the twenty floor building. The only thing the spirit did know was its preference for the third floor, how could it forget? A few years ago, when the ghost felt adventurous, they had tried to see what other options were out there. So, they took their courage and curiosity and decided to snoop around the other floors of the building.

It decided to start at the 20th floor, because who wouldn't want to be at the top of the building with the best views? After a long climb up the stairs, they had to take a moment to catch their breath. They walked through the door to the sky lounge and started to feel uneasy. The spirit knew the twentieth floor was high, but it didn't know it would be this high! That day, the ghost learned that it was afraid of heights. The ghost calmed itself down and went to sit down on one of the sofas in the lounge, but said couch was missing a leg. The sofa buckled forward and threw the poor ghost on the ground. With a new fear of heights and sofas unlocked, the ghost and its poor back decided that the twentieth floor was not their place.

The ghost decided to take the elevator to the twelfth floor to give its back a rest. The twelfth floor was the place where the study associations resided, and the ghost thought the place sounded very fun. It was pretty entertaining for a while, watching people play Mario Kart and reading some magazines called *HInT* in the GSV room. It stole some cookies from another study association and decided the company of so many people was nice for a change. When the ghost tried to open the door of a room and saw it was closed, it decided to take a peek. The ghost had heard rumours about unholy practices on the twelfth floor but was still flabbergasted and scarred with what it saw. After seeing such horror the ghost decided that maybe he was too much of a softy for the twelfth floor.

The ghost didn't want to immediately go back to the third floor, so it travelled to the second floor instead. The spirit looked around and all seemed well until the ghost reached the toilets. The huge sign said the toilets were gender neutral, but they didn't have any trash cans which aggravated the ghost. A toilet is not gender neutral if it doesn't have any trash cans.

Defeated, the ghost travelled back to the third floor. Upon arrival it heard something interesting: some people from some English course trying to contact it! So the ghost decided to stay on the third floor. Where toilets are accessible, there are no terror sofas and students don't do unholy practices, except for talking to the ghost of course.

MISCELLANEOUS MYTHS

Zephyros de Westenwind

Door Jessica Vogels

De Grieken hadden hun *fair share* van vreemde mythes. Ze hadden personificaties voor zo ongeveer alles. Voor deze ‘westen’ editie, kijken we naar de personificatie van de westenwind in de Griekse mythes. Deze vrolijke god heette Zephyros en hij is een van de meest besproken van de windgoden en hij duikt dan ook regelmatig op in andere verhalen. We nemen een kijkje naar deze bijzondere god.

Zephyros

Eerst een introductie. Zephyros was een kind van Eos, de Griekse godin van de dageraad en Astraeus, de zoon van de titaan Crius en Eurybia. Hij had ook drie broers, elk met hun eigen windrichting: Boreas (noordenwind), Eurus (oostenwind) en Notos (zuidenwind). In de *Metamorfosen* van Ovidius worden de vier broers de Astraeus’ broers genoemd. Volgens de mythes leefde Zephyros in een grot in Tracië. Bij de Romeinen stond de god bekend onder de naam Favonius. Hij stond bekend als de zachtste en meest gunstige windrichting.

Hier staan de hoofden van Zephyros en Boreas rondom de titaan Oceanus op een mozaïek uit Portugal. Mogelijk wordt hier de relatie tussen de zee en de winden aangeduid.

Zijn relaties en kinderen

Traditioneel wordt Zephyros altijd gekoppeld aan Iris, de personificatie van de regenboog en een van de boodschappers van de goden. Hun zoon was Pothos, de god van de begeerte én een van de Erogen. Volgens sommigen kon zelfs Eros zelf als kind van Zephyros gerekend worden (hoewel Eros traditioneel eerder gezien werd als de zoon van Aphrodite en Ares).

Echter zou Zephyros geen goede Griekse god zijn als hij niet een hele rij affaires had. Een van zijn bekendste *crushes* was Hyakinthos, beter bekend onder zijn Latijnse naam Hyacinthus, een geliefde van Apollo. Hyakinthos was echter helemaal verliefd op Apollo en verkoos hem boven de windgod, iets wat Zephyros niet kon verkroppen. Dit betekende het einde voor Hyakinthos. Tijdens een discuswedstrijd met Apollo boog Zephyros de wind en liet hij de discus tegen het hoofd van Hyakinthos komen waarna hij stierf. Apollo was ontroostbaar en veranderde Hyakinthos in een bloem: de hyacint.

Daar hielden zijn buitenechtelijke relaties echter niet op. Hij had volgens de overlevering ook een relatie met de harpij Podarge: de zus van Iris! Van deze harpij kwam het nageslacht in de vorm van twee onsterfelijke paarden, die later ook leerden praten want waarom niet? De paarden heetten Balios en Xanthos en ze dienden later als een huwelijkscadeau voor de vader van Achilles.

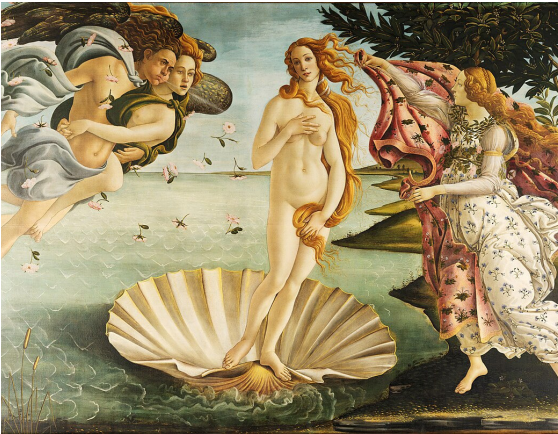
Er was naast dit alles nog een andere mythische figuur die aan hem gelinkt werd: de nymf Chloris. Zephyros zou haar ontvoerd hebben en met haar getrouwd zijn, waarna hij haar veranderde in de godin Flora, de godin van de bloemen. Dit is echter wel een traditie die vooral de Romeinen onderschrijven, de godin Flora wordt voor het eerst verbonden met Chloris door Ovidius. Dit koppel staat afgebeeld op erg bekende werken van Botticelli, alhoewel dit relatief onbekend is.

Op het schilderij Primavera zie je Chloris en Zephyros rechts afgebeeld. Zephyros is hier net met de ontvoering van Chloris bezig. Hij heeft zich verschuild in een boom en grijpt haar van achteren. De figuur links naast haar is Flora, de godin van bloemen en de lente en dit beeld kan geïnterpreteerd worden als haar transformatie in Flora.

Inmenging met andere goden

Naast de bekende mythe van Hiacyntus, zijn er nog veel andere mythes waarin Zephyros opduikt. Zo wordt hij aangewezen als de wind die Aphrodite naar het land heeft geblazen.

Je ziet hier Chloris en Zephyros links op het bekende schilderij 'De geboorte van Venus'. Zephyros bolt zijn wangen en je kan de wind zien die uit zijn mond komt. Hierdoor waait Aphrodite (Venus) naar het land, waar ze rechts wordt opgevangen.

Eros en Psyche

Verreweg een van de bekendste verhalen waar Zephyros een support rol heeft is de mythe van Eros en Psyche. In deze mythe helpt Zephyros Eros met de liefde. De prinses Psyche is een ontzettend mooi meisje, zo mooi zelfs dat niemand met haar wil trouwen. Er wordt een orakel ingeschakeld en zij zegt dat Psyche's toekomstige man een monster is en op een hoge berg op haar wacht. Haar familie laat haar vervolgens dan maar op een berg achter en gaan naar huis. Als Psyche alleen op de berg is verschijnt onze beste man Zephyros en tilt haar naar het paleis van Eros, die met haar trouwt en samen gelukkig met haar verder leeft, op voorwaarde dat Psyche hem nooit mag zien. Hierdoor weet ze dus ook niet dat haar geliefde de god van de liefde is. Ze voelt zich alleen en op den duur mist ze haar familie echter te erg om te kunnen genieten. Hierop vraagt Eros' aan Zephyros of hij Psyche's zusjes naar haar toe wil brengen, wat hij dan vervolgens doet, zij het met tegenzin. De gemene, inhalige en ijdele zusjes stoken vervolgens de arme Psyche helemaal tegen Eros op, ze vinden het raar dat Psyche hem niet mag zien en beginnen te speculeren dat hij een echt monster is. Hierom steekt Psyche op gegeven moment in de nacht een kaars aan en ziet dan dat haar geliefde de god Eros is. Hij wordt echter wakker en vanwege haar verraad verlaat hij haar. Wanneer zij terug thuiskomt, vertelt zij alles aan haar zussen waarna de zussen terug naar de klif rennen om zelf met Eros te trouwen. Wanneer ze van de klif springen om door Zephyros opgevangen en weggebracht te worden, doet hij dit echter niet en de twee storten neer op de rotsen. Met Eros en Psyche komt het uiteindelijk ook helemaal goed. Eind goed, al goed. Zephyros mag dan wel de god van de wind zijn, hij is voor Eros' ook zeker een *homie*. Of hij nu harten breekt of geliefden samenbrengt, één ding is zeker: met Zephyros waait er altijd een goed verhaal op.

REVIEW

Dancing with Wolves

By Eva Grooten

Those who've been following the news since Trump's re-election, might have seen the actions he has taken to suppress native people even further. Plans have been initiated to take away Native Americans' birthright citizenship, renaming places with its colonial name instead of native name and endangering nature reserves by opening up these protected places for exploitation. Native Americans have called out for support for their ongoing fight against the racism they face. Something native tribes had to deal with for centuries. In the movie *Dances with Wolves* (1990) the story is centred around one of such tribes, the Lakota Sioux. In this article I'll review this movie by diving into its historical context and its reception by Native Americans. So keep reading if you're curious about this Western that dominated the 1990's Motion Picture Academy Awards with a total of seven Oscars, including Best Picture.

The story starts in 1863, when main character John J. Dunbar is fighting in the American Civil War. The First Lieutenant is considered a war hero after a reckless act that leads to a victorious battle and gets to choose his own post while recovering from his wounds. Dunbar has always wanted to see the Western Frontier and so he gets posted at abandoned Fort Sedgwick. His only company is the wolf that starts visiting him and the Sioux tribe that occasionally attacks the fort, which explains why the place was deserted. When Dunbar returns a wounded tribe member, a white woman raised by the Sioux, he slowly earns the respect of the natives. Dunbar starts learning from the tribe and works together with them, while writing it all down in his notebook. He also befriends the wolf visiting him and earns his Sioux name "Dances with Wolves". The movie shows the Sioux being threatened by the nearby Pawnee tribe and the US army. While Dunbar's bond with the Sioux grows stronger and a romance flourishes, the ongoing

threat keeps growing and ultimately leads to the main characters having to make hard choices for the survival of themselves and their loved ones.

The Sioux still keep on existing and are one of the largest and oldest tribes in the United States. The Lakota Sioux, that are pictured in the movie, is the biggest subgroup of the Sioux. Since the start of the 1700's they've been using horses and firearms, which led them to become experienced buffalo hunters around the mid-18th century. Furthermore, they traded in buffalo hides, used them for their tents (tipis) and developed many artforms like beadwork. The buffalo hunt was a big part of Lakota life, as shown in the movie, and painting hides was a significant part of their culture. The buffalo was therefore not only important for the livelihood of the Lakota, providing food, trade and protection against the cold, but also for the culture of the tribe. Symbols got painted on the hides to protect the carrier from harm or to show off important historical events. The Lakota had a strong sense of community within its tribe, with the buffalo and with the other nature that surrounded them.

This community got disrupted, however, when American colonists coming from Europe, started to arrive on the Western plains. The Lakota are well-known resistance fighters against the American settlers and survived as one of the last free tribes before they had to reside on a reservation. Unfortunately, in just thirteen years after the story of *Dances with Wolves* takes place, the last members of the Sioux were subjected to the American government. This marked the end of the Western Frontier conquest. The Lakota faced heavy losses in their fight against the colonists and were part of the largest massacre of Natives in the United States, the Wounded Knee Massacre in 1890. An estimated amount of more than 200 Lakota died here and the tribe became a symbol for the Native Americans killed by the US army. Years later,

in 1973, Wounded Knee became a place of protest for Native Americans. For 71 days tensions between Natives and federal agents would rise. Ultimately two Natives were killed and one agent would be gravely injured. In 2024 the Pentagon announced it would review medals that had been granted to soldiers who'd taken part in the Wounded Knee Massacre. However, there still hasn't been any announcement regarding the results yet and with Trump taking office, the outcome seems even more bleak. This shows the struggles the Lakota still deal with nowadays and even though more research focuses on the racism towards native Americans in the past, there's still a long way to go.

Dances with Wolves shows the struggles the Lakota had to deal with. Though the Native Americans are portrayed as savages at the beginning, this changes throughout the movie. As the story continues, it focuses on the actual people that are a part of this tribe. Just as Dunbar discovers the beauty of Lakota culture, the viewer does as well.

As Dunbar notes it all down, he learns about the buffalo hunt and the names that every tribe member has earned, eventually himself included. The horrible acts by the US army that are shown on screen, shed light on the bloody past of the Lakota and make the viewer feel sympathy towards these people.

However, despite these attempts to portray Native history, critics have recently expressed their dissatisfaction with this representation. During the 1990's this refreshing movie was praised for the positive light it shed on Native Americans, but nowadays there's more attention for its problematic representation. The movie ultimately shows Dunbar as the saviour of the Lakota, making the tribe seem unable to defend themselves without the white man's help. Furthermore, the

movie builds more on America's collective memory on the native people than actual native history. The shown history is inaccurate, stereotypes are used and the Pawnee tribe still gets portrayed as dumb and brutal Natives. Lastly, even though most of the spoken language in the movie is Lakota, which is a nice touch, it's full of errors. Lakota has a feminine- and male-gendered language and since the movie had a woman as language coach, the men were speaking in the feminine way. This led to natives being unable to hold their laughter when seeing the movie on the big screen.

Dances of Wolves may be full of errors as it's definitely a product of its time, but it does contain a message worth remembering. Whereas it was

revolutionary in the 1990's and received quite well, nowadays viewers are more critical when watching the movie. Current news items show the importance of being aware of Native American history and the mistreatment that tribes have suffered and still do. For those willing to look past the white saviour storyline, Dan-

ces of Wolves is a nice Western to delve yourself into the wide plains and Native American history. It's good to remain conscious of the time period this movie was made in and the outdated representations it might show, but I think the story the movie shows remains an important one. Namely, it shows how people coming from very different backgrounds can still form a connection with each other among all the horror that surrounds them and hate they get taught. In trying times like these, this seems like a message worth remembering.

Lieve Donald. . .

Sinds 2016 - het jaar van Pokémon GO en de selfiestick - zit je in mijn hoofd. En ook vandaag de dag kan ik niet meer om je heen. Waar ik ook kijk, zie ik jou. Met je oranje gloed en je iconische rode das reikend tot aan de grond. Dan kan ik alleen maar denken: was ik maar zoals jij.

Als een olifant in een porseleinkast stamp je door de wereldpolitiek. Jij laat je niet langer afzetten door de Europese profiteurs die Amerika al jarenlang oplichten. Ze laten zich door Amerika beschermen, terwijl ze zelf jullie banen affakken en in Chinese auto's rijden. Jarenlang waren de Verenigde Staten de mondiale suikeroom, maar jij laat je niet langer oplichten: tien procent importtarieven, twintig procent, vijftig procent, honderd procent. Of toch niet? En de Oekraïners? Zij die jouw grote vriend Poetin dwars durfden te zitten en dan ook nog eens stropdasloos om jouw hulp kwamen bedelen, onbeschoft en underdressed. Jij wist wel raad met hen, en stuurde Zelensky gelijk terug naar huis.

Was iedereen maar zo geniaal als jij, dan zou alles beter zijn. Maar helaas word je omringd door onbekwame mensen. Zoals Elon Musk die dacht dat hijzelf de president was. Of Pete Hegseth, je defensiechef, die dacht dat staatsgeheimen dienden als gespreksstof bij het paasontbijt. Maar gelukkig weet jij zelfs een mugshot naar iets positiefs te draaien waardoor ook dit weer snel overwaait, alsof er niets is gebeurd.

Toch doet het mij soms wel pijn je met anderen te zien. Poetin en Netanyahu zijn je beste vrienden en nu geeft Zatar je ook nog een splinternieuw vliegtuig. Maar corruptie is voor jou iets vreemds. Wanneer iemand jou toch van iets beschuldigt, zeg je gewoon: "fake news". Het is een geruststellend idee dat jij de leider bent van de vrije wereld. Dus laat je niet afschrikken door alle critici, blijf standvastig en geloof van alle tegenspraak geen woord. Want ook al brokkelt de democratie af, warmt de aarde op en staat de aandelenmarkt diep in het rood. Mijn bewondering voor jou blijft groot. Want zonder jou zou ik nooit meer normaal naar het nieuws of naar een debat kunnen kijken.

Liefs,

Josse Smit

CULTUURTIPS

Cultuursnuiven voor dummies

Door Jetze Boon en Rosa Raeijmaekers

Zoek je tips met een kleine prijs of wil je gewoon vanaf de bank of op reis? Blader dan niet verder! In deze rubriek vind je tips voor elke (geschiedenis) student die zich graag verdiept in kunst en cultuur in verleden en heden, vanaf de bank of in Parijs.

Musée d'Orsay

Mocht je nog geen plannen hebben voor de vakantie, dan is een paar dagen Parijs zeker geen slechte idee. Met de Eurostar ben je er binnen een paar uur en dat voor een klein prijsje. Als je er toch bent, sla het Louvre dan over en steek de Seine over, waar je het veel interessantere, veel minder toeristische en, wat ons HInT-critici betreft, veel mooiere Musée d'Orsay vindt.

Deze vooral met negentiende-eeuwse westerse kunst gevulde locatie heeft bij Parijzenaren door de jaren heen onder veel verschillende namen bekend gestaan. Zo stond hier tussen 1838 en 1871 het zogenaamde 'Palais d'Orsay', dat tijdens de opstanden van 1871 haar einde vond in een vlammenzee. Ruim 25 jaar later werd op deze locatie Gare d'Orsay gebouwd, een station speciaal gebouwd voor de wereldtentoonstelling in 1900. Nadat dit station tussen 1939 en 1958 steeds meer in onbruik raakte, zijn er meerdere pogingen gedaan het pand te redden. Met succes; inmiddels is dit *Beaux-arts* gebouw al bijna veertig jaar de ideale plek voor liefhebbers van schone kunsten!

De collectie bestaat onder andere uit werk van Van Gogh, Bouguereau, Cézanne, Gauguin, Manet en Monet. Kunstwerken die je als bezoeker een aardig beeld geven van West-Europese kunststromingen van de late negentiende en vroege twintigste eeuw. En de Fransen zouden de Fransen niet zijn, als niet vooral hun eigen kunst een centrale rol speelt in het museum. Hoe dan ook, zeker de moeite waard en om er nog wat extra urgentie

aan te geven; alle musea en culturele instellingen in Parijs zijn tot en met je 25e gratis te bezoeken!

Project Herbert (2024)

Al 25 jaar zijn de Telefilms jaarlijks vaste prik op de Nederlandse televisie; zes films over actuele thema's. Dit jaar stond in het teken van 'jongeren-cultuur'. De reeks van 2025 werd afgetrapt met de komedie *Project Herbert*, geregisseerd door Barbara Bredero en met een scenario van onder anderen Inge Sonderen (Jetze's tante!). Dit scenario leverde de film een gouden kalf nominatie op.

De film volgt de veertigjarige gemeentebestuurder Herbert, die nog steeds bij zijn moeder woont. Herbert leeft elke dag volgens dezelfde strenge regeltjes. Tot Herbert op een dag aan de ontbijttafel van zijn moeder te horen krijgt dat het tijd is om een eigen plek te gaan zoeken. De paniek breekt uit; wie kiest er nu zijn overhemden uit? Met wie moet hij televisie kijken op de bank? Alsof het emotionele afscheid nog niet genoeg is, komt Herbert in aanraking met de ramp die wij de woningmarkt noemen. Na een aantal verwoede pogingen komt hij door een fout terecht in een studentenhuus. Er ontstaat een chaotische verhouding tussen de studenten, die het liefst van Herbert af willen en Herbert met zijn negen tot vijf achter de balie bij de gemeente. Als de studenten en Herbert te horen krijgen dat diezelfde gemeente hun huis onbewoonbaar verklaard heeft, groeit de saamhorigheid en verzetten ze zich tegen dit besluit.

Project Herbert is een grappige en hoopvolle film over een serieus onderwerp. De soundtrack siert zich met nummers van *Hang Youth* en focust op saamhorigheid. Zeker het kijken waard als je nog een leuke (en vooral erg herkenbare) film zoekt!

THE KINGDOM OF THE SUEVI

When ancient Saxons settled on the Atlantic

By Emiliós Gregoriou

The Iberian peninsula brings several images to mind: steaming paella, golden rolling hills, and vibrant Mediterranean cities. For those with more historical knowledge in mind, one might think of the early modern kingdoms, Roman conquests and Napoleonic struggles. One would be forgiven for forgetting about the centuries of the decline and subsequent replacement of the Western Roman Empire. In that era, tucked away in modern-day Galicia and northern Portugal, was once a Germanic tribe that settled in the region for a significant amount of time. This group, often referred to as the Suevi, are often an obscure and mysterious chapter in the long history of the westernmost region of Europe.

The Suevi were originally a confederation of Germanic tribes from central Europe, often associated with the Elbe River region in what is today eastern Germany. By the late 4th century CE, they were being pushed westward by the pressure of the Huns and other migratory forces. Not ones to miss out on the fad that was the age of migration, the Suevi, along with the Vandals and the Alans, crossed the Rhine into Roman Gaul in 406 CE. This would be a momentous event that marked the beginning of the final disintegration of Roman control in the West.

In the next few years, these groups wandered through Gaul, pillaging and occasionally allying with or fighting against local Roman forces. Eventually, they crossed the Pyrenees and entered Hispania (modern-day Spain and Portugal). The Romans, too weak to repel them directly, chose instead to “settle” the barbarian invaders by offering them a lucrative deal: land in exchange for peace and military support.

And so they did. The Suevi were assigned to the province of Gallaecia, in the northwest corner of the peninsula. This was a rugged, mountainous area, relatively isolated and had not been heavily Romanized compared to other parts of Iberia. Nevertheless, it was fertile and strategic, bordered by the Atlantic Ocean and near major Roman roads.

Moreover, I am sure that these Germanic people wouldn’t have minded being a little closer to the equator.

The Suevi established their capital at Bracara Augusta (modern Braga, in Portugal), which became the political and ecclesiastical heart of their realm. From there, they began doing what ancient/medieval states did, and sought to expand their authority, often coming into conflict with neighboring groups—including Roman landowners, remnants of the Roman military, and later, the Visigoths. By around 419 CE, under the rule of King Hermeric (r. 419–438), the Suevi had managed independence from Rome, effectively laying the foundation for a stable and sovereign kingdom. Hermeric’s reign marked the beginning of a relatively cohesive dynastic rule, which distinguished the Suevic kingdom from the more unruly barbarian dominions elsewhere in Hispania.

Despite their initial successful settlement in Gallaecia, the Suevi were not content to remain confined to its borders. In the mid-5th century, under king Rechila (r. 438–448) and later his son Rechiar (r. 448–456), the Suevic kingdom embarked on campaigns of expansion. Rechila managed to seize much of Roman Lusitania (modern central Portugal) and parts of Baetica (southern Spain), effectively controlling much of the western Iberian Peninsula. Rechiar, who had been raised a Catholic (a rare thing among the Germanic elite, who were usually subscribed to that pesky Arian brand of Christianity) was perhaps the most ambitious of Suevic rulers. His attempts to spread Catholicism and forge alliances with Romanized elites in Hispania marked a significant departure from the typical barbarian policy. However, his reign ended in disaster when the Visigoths, acting on orders from the Roman general Ricimer and allied with local Hispano-Roman interests, invaded the Suevic kingdom. Rechiar was captured and executed in 456, and the Suevic state was thrown into disarray.

Following Rechiar’s fall, the Suevi entered a period of civil war and fragmentation. Rival kings vied for power, and the Visigoths under Theodoric

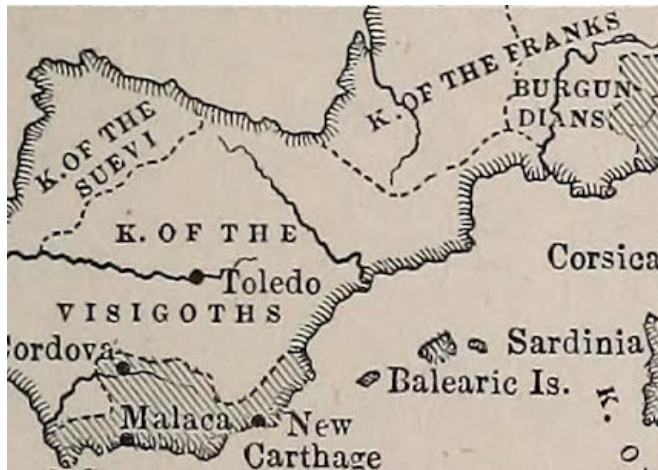
II (r. 453–466) exerted increasing pressure on the region. By the late 5th century, the once expansive Suevic kingdom had been reduced largely to its original Gallaecian heartland. Despite this significant setback, the Suevi survived and eventually experienced a kind of revival. In the early 6th century, under rulers such as king Chararic (r. 550–558/559), the Suevi reestablished centralized rule and played a key role in the religious transformation of the region. At around 550 AD, the Suevic kingdom officially converted from Arianism to Catholicism, possibly the first Germanic kingdom to do so, even before the Visigoths. This conversion was not just a spiritual matter, it had deep political consequences. By aligning themselves with the dominant religious culture of Hispano-Roman elites, the Suevi secured greater legitimacy and internal cohesion.

Bishops in cities like Braga and Lugo became central figures in governance, and ecclesiastical councils helped shape royal policy. TL;DR, The Suevi were not like the other barbarian girls on the block, they were *different*.

Like all funky Germanic kingdoms, however, so too did the Suevi eventually reach their final chapter. The end credits came in the late 6th century. By this time, the Visigoths, who had relocated their center of power to Toledo, were determined to assert control over all of Hispania. Under King Leovigild (r. 569–586), a formidable military leader and administrator, the Visigoths launched a series of campaigns to unify the peninsula. Leovigild invaded the Suevic kingdom, defeating them, and annexed Gallaecia into the Visigothic realm. This conquest marked the end of the Suevic kingdom as a distinct political entity. However, the memory and cultural legacy of the Suevi endured. Elements of Suevic law, customs, and regional identity persisted in Galicia and northern Portugal for centuries, influencing the development of medieval Iberian societies. At least this puts an end to all the strange and obscure names of Suevi kings.

The Suevi may not have built monumental architecture, nor did they leave behind a rich literary tradition. After all is said and done, we do not know all that much about them, hence the inspiration for this article. But their historical importance should not be underestimated. They established one of the earliest post-Roman kingdoms in Western Europe, one that outlasted many contemporaries and played an important role in the early medieval transformation of the Iberian Peninsula. Their early adoption of Catholicism helped shape the religious landscape of western Hispania, and their use of Roman cities like Braga as administrative centers contributed to the continuity of urban life in a time of upheaval. Moreover, the ecclesiastical records from councils held in Suevic territory provide some of the earliest examples of church-state cooperation

in post-Roman Europe. Not particularly interesting for most of us, but important nonetheless. In Portugal and Galicia, the Suevic period remains a subject of growing academic and public interest. Archaeological finds, linguistic traces, and local traditions continue to shed light on this often-overlooked kingdom. In

modern Braga, the memory of the Suevi survives not just in museums and historical texts, but in the very layout of the city and its long-standing ecclesiastical prominence. There are also several villages and towns in Galicia with names that come from the time of the Suevi, serving as a reminder of their time in the region.

The story of the Suevi in Iberia is a tale of migration, adaptation, and resilience. From their Germanic origins across the Rhine to their establishment of a durable kingdom in the wilds of Gallaecia, they embodied the turbulent transition from Roman to medieval Europe. Their kingdom may have eventually fallen to the Visigoths, but the legacy of the Suevi—subtle, yet enduring—remains etched in the history of the Iberian Peninsula.

CAMPUSBAANTJES

Een jaar bij medezeggenschap

Door Rosa Raeijmaekers

Met de verkiezingen voor de medezeggenschap in zicht, leek het mij logisch om deze editie van campusbaantjes te wijden aan de medezeggenschap en wel aan de 'hoogste' medezeggenschap; de Universitaire Studentenraad (USR). Wat doen zij eigenlijk en hoe is het om een jaar lang onderdeel te zijn van deze raad? Ik interviewde onze 22-jarige historica en filosofiestudent Louise, die dit jaar namens studentenvakbond AKKU in de USR zit.

1. Wat houdt de USR in?

Kort gezegd houdt dit orgaan, bestaande uit 14 studenten, zich vooral bezig met universiteitsbreed beleid. De USR-taken zijn in twee delen op te breken: het formele en het informele deel. Het formele deel speelt zich af in cycli waarin we als UGV (universitaire gezamenlijke vergadering, deze bestaat uit de studentenraad en de ondernemersraad) beleidsstukken lezen, analyseren, bevragen en in sommige gevallen wel of niet instemmen. Het jaar is opgedeeld in zeven cycli. In een cyclus staan bepaalde beleidsstukken ter bespreking. Deze stukken analyseren we eerst intern en daarna kunnen we opmerkingen maken en vragen stellen aan beleidsmedewerkers die de stukken hebben opgesteld. Deze geven dan verdere uitleg, of passen de stukken aan. Aan het einde van de cyclus stellen we beleidsvragen aan het CvB, en vindt er eventueel een stemming plaats of geven we advies.

Buiten de cyclus zijn we op een informele manier bezig met studentenzaken. De USR bestaat uit verschillende werkgroepen, waarin we directer contact hebben met beleidsmedewerkers. Zo hoeven we ons niet in het bureaucratische, cyclische systeem in allerlei bochten te wringen om iets aan te kaarten, maar kunnen we er ook echt werk van maken. Denk aan gratis menstruatieproducten, zichtbaarheid voor studentenwelzijn, de gedragscode voor studenten, de inrichting van de UB, contact met de ombudsfunctionaris, het taalcursusaanbod van In'to Languages, het campusplan, etc.

“Eigenlijk begon het doordat ik dit jaar ‘maar’ 40 studiepunten hoefde te halen, en daardoor iets kleins zocht om naast mijn studie te doen. Uiteindelijk is dat kleine iets mijn studie flink gaan overschaduw, maar daar heb ik geen spijt van.”

2. Waarom is de medezeggenschap zo belangrijk?

Studenten moeten mee kunnen denken en mee kunnen praten met en over de universiteit. Voor heel veel studenten is de Campus meer dan alleen een plek waar zij les volgen; het is een ontmoetingsplaats, een plek om jezelf te mogen zijn, om je te verenigen, om inspiratie op te doen, om passies en inspiratie te ontdekken, om jezelf te ontwikkelen.

Studenten betalen flink collegegeld, en het is zo belangrijk dat zij zelf wat te zeggen hebben over hoe dat geld wordt ingezet en gebruikt. Vooral in tijden van (ik ga het zeggen) een extreemrechtse regering, die alle kansen pakt om het de universiteit en vooral de studenten moeilijk te maken, is het zo ontzettend waardevol om deze campus te beschermen en te versterken. Er zijn zoveel studenten die zich eenzaam voelen, er zijn zoveel anti-wetenschappelijke of haatzaaiende sentimenten in opmars – het is nu echt cruciaal om samen als gemeenschap hier iets tegen te kunnen doen. Alleen als we samen van ons laten horen en solidair zijn aan elkaar, kunnen we begrip en compassie vergroten.

Daarbij; we kunnen het als studenten niet laten gebeuren dat anderen alleen maar besluiten maken over onze universiteit. Zaken zoals studentenwelzijn worden door niemand zo goed vertegenwoordigd in de medezeggenschap als door studenten zelf.

3. Wat is de grootste les die je hebt geleerd in je tijd bij de USR?

Ik kan wel een mooi antwoord geven waarin ik

vertel dat ik heel veel heb geleerd over teamwork, over vergaderen en over het stellen van kritische vragen, maar ik ben op een manier ook wel echt teleurgesteld geraakt in de universiteit.

Helaas spreken we van medezeggenschap, en dus niet van zeggenschap. Het is geen 100% democratisch systeem; sterker nog, het is op veel vlakken een scheef, oneerlijk en bureaucratisch systeem, waar je je als medezeggenschapper een weg door dient te banen. Afgelopen jaar was een chaotisch en hectisch jaar voor de universiteit en voor haar studenten – denk aan de bestuurscrisis op de rechtenfaculteit, maar vooral aan de protesten die op de campus plaatsvonden (en plaats vinden). Ik ben zelf ook betrokken bij deze protesten, en voel me daardoor wel eens gevangen tussen twee zienswijzen; aan de ene kant wil ik alles netjes oplossen door beleidsvragen te stellen over bijvoorbeeld de banden met Israëlische instellingen, maar aan de andere kant wil ik ook disruptief zijn om door te dringen tot het CvB. Wakker worden met filmpjes van bombardementen in Gaza, artikelen lezen over hoe Israëlische universiteiten bijdragen aan de genocide op de Palestijnen, en dan 's middags weer door naar een vergadering met een bestuur dat zich hier totaal geen houding in weet aan te nemen is iets wat me erg moe heeft gemaakt dit jaar. Tegelijkertijd haal ik hier ook veel kracht uit en voel ik nog meer noodzaak om me te blijven inzetten.

Toch heb ik me het afgelopen jaar beseft dat dit soort hoge bestuurders ook maar gewoon mensen zijn. Dat klinkt heel cliché, maar ik kan me goed voorstellen dat zij zwaar geraakt worden door de lastige keuzes waar ze dagelijks voor staan. Op heel veel fronten ben ik het niet met hen eens, maar een universiteitsbestuur bestaat natuurlijk uit veel meer actoren dan alleen het CvB. Er gebeurt nog veel meer achter de schermen dan veel studenten denken.

Een andere les haal ik uit de kleine successen die we hebben behaald vanuit de studentenbeweging, denk aan het van de tafel vegen van de langstudeerboete. Dit bevestigt voor mij hoe belangrijk het is om solidair te zijn met elkaar. Uit dit saamhorigheidsgevoel heb ik veel energie gehaald dit collegejaar.

4. Hoe is het om samen te werken met studenten van zoveel verschillende studies?

Ik vond het ontzettend leuk om buiten mijn historici- en filosofenbubbel te komen. Tijdens de campagneweek kan het soms lijken alsof de partijen rivalen van elkaar zijn, maar hoewel we verschillend zijn, zijn we uiteindelijk ook allemaal studenten die het beste voor hebben met de universiteit. Vandaar dat het meestal prima klikt tussen de raadsleden. Wat ik nu terugkijkend bijvoorbeeld leuk en ook wel onverwacht vind, is dat ik veel ben opgetrokken en ook bevriend ben geraakt met een student die vanuit de christelijke studentenkoepel in de USR zit. Niet dat christelijke studenten nou zo exotisch zijn, maar buiten de USR was ik waarschijnlijk niet met haar in contact gekomen. Dit soort contacten en het verbreden van de eigen horizon zijn belangrijke onderdelen van wat zo'n medezeggenschapsjaar bijzonder maakt.

5. Hoe vond je de campagne en de verkiezingen?

Campagne voeren vorig jaar was heel leuk. Die posters van mezelf zien elke dag was even wennen – het actief aanspreken van studenten eigenlijk ook. Maar uiteindelijk bleek dat laatste echt een van de leukste dingen te zijn die ik in mijn vijf jaar studie heb gedaan; met mijn medestudenten, met wie ik misschien helemaal niks gemeen heb, kletsen over wat er beter kan (en beter moet) op deze campus. Ik wil niet te veel als een politicus klinken, maar dit contact met de student is echt heel waardevol en verbindend.

De verkiezingen zijn spannend, maar als je naar het grotere plaatje kijkt, valt dat uiteindelijk ook wel mee. Van de duizenden studenten stemt slechts circa 20%, en de meeste studenten stemmen eigenlijk alleen op iemand die ze kennen (of die ze hebben gesproken op het Erasmusplein). Wat die ene week als mijn hele wereld voelt, is dus eigenlijk maar een micro politiek wereldje.

6. Wat zou je nog graag aan de lezers willen meegeven?

Het is echt belangrijk om betrokken te zijn bij de universiteit waar je aan studeert. We zijn als studenten allemaal verbonden en alleen als we ons verenigen kunnen we een vuist maken tegen bezuinigingen, tegen eenzaamheid, tegen bullebakken in Den Haag, tegen anti-wetenschap, tegen haatzaaijerij. Dus als je de kant krijgt: stem!

BERLIJN

Een stad overdracht

Door Jetze Boon

Deze pagina is gevuld met een aantal pogingen tot poëzie. Over het Holocaustmonument, toerisme na de val van de muur en de drukte in de stad. De bindende factor is Berlijn.

Cellen Getto Wagons Barakken Beton

Daar waar gedenken struinen zonder denken is, vervalt de mens misschien wel in het oude
Kan de mens wel van zich houden? Want
toen wat oppervlakkig leek, steeds dieper bleek, werd de open wereld stilletjes gesloten
Welk ander dier liet zich immers zo aan de duivel verloten? Zeker
als losse stenen doen struikelen, dan is al wankelend de vrije gedachte ver gevlogen
Zal bij herhaling een wezen schreeuwen, krijsen, hopen? Of
wordt een dieptepunt gemarkeerd met een put, zodat onbeperkte grenzen onbemand weg kunnen stromen?

Nooit bekenden in de stad

Is het misschien de vluchtigheid van de stad?
Die me laat bestaan met een raar soort verlangen
Het gevoel te willen blijven kijken en als het even kan in je leven neer te strijken
Is het misschien de vluchtigheid van de stad?
Die maakt dat even stilstaan haast net zo belangrijk is als doorgaan met zij die mij verrijken
Wanneer de ochtend komt voordat de avond valt en geluid steeds weer de stilte overstemt
hou jij mij geruisloos gevangen (?)
En geeft deze korte tesamenheid de eerste indruk een eeuwig leven
Want in de vluchtigheid van de stad, zijn jij en mij
maar heel even

Met de muur

Met het vallen van de muur brak ook de wereld
Voor de een was het open, voor de ander in tweeën
Waar patrouilles ooit reden, wordt nu de realiteit vermeden
Platgewalst en opgebouwd, daarna met busladingen volgestouwd
Aanschouw, aanschouw, aanschouw! Voor wie toont de banjerende toerist ooit berouw? Stad, jij gedoemde stad, met mijn reizende geld, zeg ik dat ik eindig veel van je hou
Eenheid of tweestrijd, overgevoeld of vastgelijmd
Je kan het niet kennen, je kan het niet weten
De pijn, het verdriet, heeft de stad zelf nog enig vreugde in het verschiet?
Denk, denk, denk na! Toen de mens kon gaan, bleef zelfs gewapend beton niet staan
Nee, de pikhouweel gaf ook het kleinste en het fijnste restje oneindige faam
Waarom is het dan nodig, is het niet volledig overbodig?
Is het goed dat het nu de muur is, die gevangen zit?
Omsloten in duizenden foto's

LUISTERTIPS

Sea Shanties

Door Cara Peters

In deze editie draait alles om het thema ‘west’ en voor de luistertips dacht ik direct aan de sea shanties die werden gezongen op grote, ‘westerse’ zeilschepen. Deze ritmische werklieders maakten het zware werk aan boord iets dragelijker. Deze maritieme muziek is niet alleen historisch fascinerend, maar ook verrassend aanstekelijk. *Shanties* kwamen het meest voor in het Engels, maar zijn ook in andere Europese talen ontstaan of vertaald. In dit artikel neem ik je mee aan dek en vertel ik meer over het ontstaan en de functie van *shanties*. Daarnaast deel ik natuurlijk een paar van mijn favoriete liedjes.

Sea shanties zijn traditionele werklieders die vroeger werden gezongen aan boord van grote zeilschepen, vooral tijdens de achttiende en negentiende eeuw. De liederen dienden om het zware werk aan boord te coördineren en het moreel van de bemanning hoog te houden. Taken zoals het hijsen van de zeilen of het lichten van het anker vergden namelijk veel mankracht en een strak ritme. Door samen te zingen, konden zeelieden hun inspanningen beter afstemmen én het werk een stukje dragelijker maken.

De term *shanty* is waarschijnlijk afgeleid van het Franse woord *chanter* (zingen), al is de exacte herkomst nog altijd onderwerp van discussie. Pas tegen het einde van de 19e eeuw raakte de term *shanty* echt ingeburgerd, maar ook daarvoor werden zingende werklieders soms al aangeduid als bijvoorbeeld een *chanty gang* of *chanty men*. Daarnaast vermoeden sommige historici dat de liederen hun wortels vinden in de zangtradities van Afrikaanse tot slaafgemaakten op plantages. *Shanties* werden vaak gezongen zonder instrumenten, puur op stemkracht, en uitsluitend in werkgerelateerde context, dus niet voor de lol of ontspanning. *Shanties* ontleenden hun melodieën vaak aan volksliedjes, marsmuziek en zelfs minstreellieders van het vasteland. Deze bestaande melodieën werden aangepast aan het

tempo en de structuur die nodig waren voor specifieke taken aan boord.

Binnen het genre ontstonden verschillende soorten *shanties*, elk met een eigen functie. Een paar voorbeelden hiervan zijn halyard shanties, die werden gezongen bij lange, herhalende handelingen zoals het hijsen van de zeilen. Deze liederen zijn vaak wat langzamer en hebben een herkenbaar meezing ritme. Twee van mijn persoonlijke favorieten in deze categorie zijn ‘*Whiskey Johnny*’ en ‘*A Long Time Ago*’. Daarnaast zijn er ook short-drag shanties, bedoeld voor korte bewegingen, zoals bij het trekken van touwen. Deze zijn vaak wat sneller en explosiever. Een goede aanrader in deze categorie is ‘*Haul Away Joe*’, met een zeer aanstekelijk ritme. Verder zijn er ook nog *stamp- and go shanties*. Deze werden gezongen bij taken die veel bemanningsleden tegelijk vereisten, zoals het slepen van zware voorwerpen. Verder werden deze *shanties* vaak begeleid en soms ook ondersteund door trommels en fluiten, al werd dit vooral gedaan op oorlogsschepen. Het bekendste voorbeeld hiervan is zonder twijfel ‘*Drunken Sailor*’, een lied dat vandaag de dag nog steeds veel opduikt.

Hoewel *shanties* oorspronkelijk bedoeld waren voor werkgerelateerde context, hebben ze door de jaren heen een tweede leven gekregen als volksmuziek genre. De opkomst van de stoomschepen maakte handwerk aan dek grotendeels overbodig, en daarmee ook het zingen tijdens het werk. Toch bleven veel *shanties* bewaard, doordat ze zijn opgeschreven en zijn doorgegeven. Rond de jaren 1920 beleefde het genre een heropleving, met artiesten die shanties nieuw leven inbliezen, in traditionele stijl of gemixt met moderne genres. Een mooi voorbeeld van die moderne herleving is het nummer ‘*Soldier, Poet, King*’ van *The Oh Hellos*. Kortom, of je nu houdt van geschiedenis, muziek of gewoon een aanstekelijk deuntje: shanties hebben voor iedereen wel iets in petto! En wie weet sta je na het lezen van dit artikel straks luidt: “*What shall we do with a drunken sailor?*” te zingen.

NOT IF YOU WERE THE LAST ON EARTH

The rivalry between my favorite American bands

By Saartje Bruens

There's one thing I truly can't live without: music. I grew up dancing to K3 and Shakira, but two American bands hold a special place in my heart, not just for their sound, but they also bring back the good memories. My dad is a huge fan of these two bands, so their music became the soundtrack of my childhood. I remember hearing their songs blasting through the car speakers on family road trips, or playing softly in the background while I played with my Playmobil. The bands? *The Brian Jonestown Massacre (BJM)* and *The Dandy Warhols*. Their music is pure nostalgia for me — but beyond that, their story is one of the wildest, most entertaining rivalries. So if you're into brilliant songs, chaotic genius, and one of the most bizarre love-hate relationships between bands ever seen (since there's a documentary about it called *Dig!*), keep reading. This is where music meets madness and it's glorious.

Who are The Dandy Warhols and the BJM?

Let's start with the *BJM*. The Brian Jonestown Massacre is a psychedelic rock band led by Anton Newcombe, formed in San Francisco in 1990. Known for their raw, experimental sound and chaotic live shows, the band has developed a cult following. In the beginning of this year I actually saw them in Tilburg, and in true *BJM* fashion they got off stage a half hour before the show was supposed to end and they didn't come back. Frontman Newcombe is a prolific and unpredictable artist, often described as both a musical genius and a self-saboteur. He often picks fights with his band members and leaves the stage during concerts when things aren't going his way. This means that the *BJM* has had many members that have come and gone. The most loyal member, next to Newcombe, is their tambourine player Joel Gino. The use of the tambou-

rine sets them apart from other 90's rock bands. *BJM* has released a huge amount of music, often independently, staying fiercely anti-commercial.

The Dandy Warhols are an American alternative rock band formed in Portland, Oregon, in 1994 by lead singer and guitarist Courtney Taylor-Taylor, along with guitarist Peter Holmström, keyboardist Zia McCabe, and drummer Eric Hedford (later replaced by Brent DeBoer). The band's name is a playful reference to pop artist Andy Warhol. Their music blends a wide range of influences, including psychedelic rock, shoegaze, garage rock, and pop. They are known for their laid-back, often ironic style, combining catchy hooks with experimental sounds and a strong sense of visual and cultural aesthetics. They rose to fame with their song Bohemian Like You, which is also the theme song for *Freek* in het wild believe it or not.

Their friendship

The relationship between *The Dandy Warhols* and *The Brian Jonestown Massacre* is a fascinating and complex part of modern rock history. The two bands started as friends and mutual admirers in the 1990s. Courtney Taylor-Taylor and Anton Newcombe shared a love for 1960s-inspired psychedelic and garage rock. They respected each other's work and even tried collaborating at times. However, their friendship became strained as their careers took very different paths. This evolving relationship is the central focus of the 2004 documentary *Dig!*, which follows both bands over a seven-year period. It shows *The Dandy Warhols* gradually rising to mainstream success, signing with *Capitol Records* and finding commercial opportunities, while *BJM*, led by the volatile and often self-destructive Newcombe, remained fiercely independent and frequently sabotaged its own

potential. *Dig!* captures moments of deep admiration and creativity between the bands, but also scenes of jealousy, rivalry, and even physical fights. Courtney is portrayed as ambitious but strategic, while Anton is shown as a brilliant but unpredictable artist. Despite the tension, both bands continued to influence each other, and Courtney narrates much of the film with a tone that suggests lingering affection, even as the friendship faded.

Not if you were the last junkie/dandy on earth

At first, they were besties. Courtney Taylor-Taylor of the *Dandys* saw Anton as a misunderstood prophet, equal parts musical genius and human grenade. Anton thought Courtney was clever, charming, and just corporate enough to make it in the music bizz without fully selling his soul. They were like two sides of the same vinyl: one polished, one scratched to hell.

But then came success. *The Dandy Warhols* signed to a major label, got slick music videos, and had their song “Bohemian Like You” blasted across commercials and TV shows. Anton? He saw that and muttered, “Sellouts,” while probably wearing a cape and tuning six guitars at once.

Picture this: it’s 1997, and *The Dandy Warhols* are riding a wave of rising fame. They released *Not If You Were the Last Junkie on Earth*, a glammy, snarky, ultra-catchy track that skewers the whole 90s heroin-chic scene. With its sneering chorus: “I never thought you’d be a junkie, because heroin is so passé”, it sounded like a direct middle finger to the drug culture that romanticized addiction as edgy or cool.

Now, to be clear, the song wasn’t officially about *The Brian Jonestown Massacre* or Anton Newcombe, but everybody knew about Newcombe’s struggle with the drug. So Anton felt like this song was a personal jab at him and his band and what was his response? Like a true rockstar he made the brilliantly petty and sarcastic diss track: *Not If You Were the Last Dandy on Earth*. That’s right, he used their name in the title. Subtlety was not on the menu. In this track, *BJM* mimics the *Dandy Warhols*’ slick production and laid-back vibe, but layers it with mocking lyrics that essentially call them style-over-sub-

stance sellouts.

Both tracks are iconic in their own right, one a shiny jab at drug culture, the other a scruffy, snarling retort about authenticity and betrayal. What’s wild is that both songs are really good. It’s like watching two frenemies write diss tracks in glitter and leather jackets. You can dance to the feud, which might be the most rock ‘n roll thing about it.

Conclusion

The story of *The Brian Jonestown Massacre* and *The Dandy Warhols* is more than just a tale of two bands- it’s a wild ride through the highs and lows of friendship, fame, ego, and artistry. Their music shaped my childhood, but their chaotic rivalry gave it an edge I didn’t fully understand until I got older. Whether it’s Anton storming off stage mid-set or Courtney turning personal drama into perfect pop hooks, their feud is messy, musical, and totally magnetic. And the best part? Through all the madness, they made some of my favourite rock music. With the songs mentioned above or others like: *Anemone*, *Fingertips* and *Pish* from the *BJM* or *We Used To Be Friends*, *Nothing To Do* and many other songs from the Dandy’s. So whether you’re here for the drama, the guitars, or just a good story, these artists are certainly worth cranking up loud and giving a try!

‘EEN NAAKTE VULGAIRE LELIJKERD’

Het eerste naakt op de televisie

Door Rosa Raeijmaekers

De ontwikkeling van de televisie in de jaren ‘60 ging razendsnel. In 1964 had 50% van de huishoudens in Nederland een televisie; in 1968 was dat al 80%. Met deze snelle groei en een gebrek aan regels, werden er regelmatig kamervragen gesteld over programma’s en vulden klachtenbrieven de postbussen van de verschillende omroepen. De grootste onrust ontstond in de herfst van 1967 toen kunstenaar en model Phil Bloom naakt op televisie verscheen in het jongerenprogramma *Hoepla*.

Hoepla werd uitgezonden op de VPRO, dat zich nog maar net had ontdaan van de protestantse dominees in het bestuur en zich nu profileerde als jongerenzender. Hoepla werd gezien als de kers op de taart; een ‘rebels jongerenprogramma’ dat zoveel mogelijk taboes probeerde te doorbreken. Het werd gemaakt door kunstenaars en televisiemakers als Wim T. Schippers, Hans Verhagen en Willem de Ridder. Zij brachten het vrije gedachtegoed van jongeren naar de televisie. Dat het Nederland van de jaren zestig hier nog niet klaar voor was, blijkt uit het feit dat er slechts drie afleveringen werden uitgezonden. Toch wisten de makers een hoop onderwerpen te bespreken. Beroemde artiesten als Eric Clapton, Mick Jagger en The Who waren te gast, een pleidooi voor het legaliseren van drugs kwam voorbij, maar ook interviews met dronken KNIL-militairen en bijeenkomsten van zenmeester Taisen Y Deshimaru werden uitgezonden. Het was een programma dat moest laten zien wat jongeren belangrijk vonden: politiek, muziek en sociale dilemma’s.

Al direct na de eerste aflevering zeiden zestig mensen hun abonnement op bij de VPRO. Niet veel later verscheen aflevering twee. In een kort fragment zit Phil met haar benen over elkaar op een grote rieten stoel een artikel uit de krant ‘Het vrije volk’ te lezen. In het artikel staat dat Phil niet naakt op televisie zou verschijnen na de commotie die was ontstaan nadat er foto’s gelect waren van de opnames. Vervolgens vouwt Phil de

krant op en kijkt in de camera. De krant onthult het naakte lichaam van Phil. Hiermee was het eerste naakte lichaam op Nederlandse televisie een feit. In beeld komt de postbus van de VPRO. Hier konden mensen hun lidmaatschap opzeggen.

Als reactie op de tweede aflevering kwamen veel brieven binnen. De VPRO moest zich schamen voor het uitzenden van ‘een naakte, vulgaire lelijkerd’ schreef Mevrouw G. Leven-van-Diemen, een ander noemt Phil een prostituee. Televisie-criticus Leo van Riemens noemde de uitzending ‘pornografie’ en vond het schandalig dat het postbusnummer van de VPRO te zien was. Ook privé ontving Phil nog tientallen brieven met scheldwoorden, bedreigingen, vervloeking, en ander grof taalgebruik.

Voorbereid op de vele boze brieven en opzeggingen had de VPRO van tevoren al een standaard antwoordbrief klaarliggen. Deze brief trachtte aan oudere kijkers te verklaren waarom een programma als Hoepla bestond en stelde dat jongeren dit interessante uitzendingen vonden. Er werd geschat dat direct na de aflevering met Phil zo’n honderd mensen hun lidmaatschap bij de VPRO opzegden. Later leek het te gaan over honderden, en volgens onderzoek van Maarten van Rossem zelfs duizenden leden. Toch was dit ledenverlies niet ernstig. Tegenover deze opzeggingen stonden vele nieuwe lidmaatschappen uit waardering voor de aflevering.

Internationaal verschenen er tientallen artikelen over de uitzending. Het Britse dagblad Daily Mirror verbaasde zich over de preutsheid van de Nederlanders met de kop; “*Such a fuss when a blonde goes on tv in the nude*”. Het Amerikaanse *Playboy* kwam naar Nederland om Phil te interviewen en publiceerde enkele maanden later een artikel getiteld “*TV’s first nude*”.

Terug in Nederland werden er in de Tweede Kamer kamervragen gesteld over de aflevering. Cor van Dis, kamerlid van de SGP, uitte zijn diepe verontwaardiging. 'Ik betreur het ernstig dat onze vrouwelijke minister van cultuur in deze tijd, waarin de eerbaarheid van de vrouw toch al omlaag wordt gehaald, toestaat dat deze nog verder wordt gedegradeerd', meldde Van Dis in de Kamer. De verschijning van Phil zag hij als een schande voor het vrouwelijke geslacht en Van Dis verbaasde zich over het feit dat de vrouwelijke minister van cultuur, Marga Klompé, zijn ideeën niet deelde. Later voegde Van Dis nog toe dat de regering 'krachtig had moeten ingrijpen'. Bovendien was hij ervan overtuigd dat het aantal misdrijven in Nederland door deze uitzending zou toenemen. Verschillende kamerleden sloten zich aan bij Van Dis. Hubert Kronenburg van de Boerenpartij stelde voor een officier van justitie onderzoek te laten doen naar de strafbaarheid van de uitzending wegens 'schennis van eerbaarheid'. Minister-President Piet de Jong vond dat de aflevering getuigt van slechte smaak, maar dat er niets aan gedaan hoefde te worden.

Toch besloot de VPRO om de vierde aflevering van Hoepla te schrappen; de derde werd nog wel uitgezonden. De directeur van de VPRO liet Hans Verhagen weten dat de leden van Hoepla niet meer benaderd zouden worden voor volgende programma's. De reden zou volgens de VPRO een item voor de vierde aflevering zijn geweest. Deze zou zijn opgenomen zonder de directeur van een bejaardentehuis in te lichten dat het ging om opnames voor Hoepla. Een andere reden was

een fragment uit aflevering drie, waarin de Hoepla-makers soldaten dronken zouden hebben gevoerd. Volgens Hans Verhagen waren dit beide drogredenen en wilde de VPRO 'gewoon van hen af'. Uit een onderzoek van de Koninklijke Marechaussee bleek later dat Verhagen gelijk had.

Na Phil volgden er meer programma's waarin het thema "naakt" centraal stond. In 1974 introduceerde de VARA het programma *Open en Bloot*, waarin over het thema seksualiteit werd gesproken. Er volgden vele programma's voor jong en oud over seks, naaktheid en gender. In de jaren '70 leek de preutsheid over naakt te verdwijnen. Er verschenen veel films waarin acteurs naakt of gedeeltelijk naakt te zien waren. De seksuele revolutie leek te hebben gewerkt. Door het verschijnen van films als *Blue Movie* en *Turks Fruit* werd er zelfs gesproken van een 'seksgolf' in de Nederlandse speelfilm. Toch ging niet altijd iedereen akkoord met deze naaktheid. Zelfs in 2021 nog, toen het programma *Gewoon Bloot* verscheen op televisie, klonk er hevige kritiek. In dit programma konden kinderen vragen

stellen aan naakte volwassenen. De geschiedenis leek zich te herhalen toen de SGP pleitte voor het verbieden van het programma. SGP-leider Van der Staaij noemde het 'bizar om kinderen te confronteren met poedelnaakte wildvreemden' en pleitte voor het aanscherpen van de ethische richtlijnen van de NPO. Ook werd er gesproken van pedofilie. Presentator Edson da Graça ontving, net als Phil, haatpost en doodsb bedreigingen. Sommige dingen veranderen nooit.

SCHERTSVERHAAL

Twee Ierse mythen om niet te vergeten

Door Cara Peters

Ierland staat niet alleen bekend om zijn groene heuvels, geheimzinnige ruïnes en knusse pubs, maar ook om de eeuwenoude mythen vol magie en mysterie. Met helden, leprechauns, magische voorwerpen en...een vis. Ja, echt! Deze verhalen leefden voort in mondelinge traditie, waarvan er veel verloren zijn gegaan, maar gelukkig werden er ook veel opgeschreven in manuscripten. Graag neem ik jullie mee in twee van deze bijzondere Ierse verhalen.

Dagda's harp

Dagda was de machtige leider en hogepriester van de Tuatha dé Danann, een stam van bovennatuurlijke wezens met zware speren. Dagda bezat allerlei magische voorwerpen, waaronder een ketel die niemand onbevredigd achterliet. Zijn meest geliefde bezit was echter zijn harp, Uaithne. Dit instrument kon niet alleen de seizoenen laten wisselen, maar ook de emoties van mensen beïnvloeden. Dagda gebruikte de harp om zijn strijders moed in te spelen voor een slag en om hun verdriet om gestorven kameraden weg te nemen na afloop. Op een dag werd de harp door de Fomoriërs buitgemaakt in een conflict. De Fomoriërs hingen de harp op aan de muur van hun kasteel. Toen Dagda, nog volop bezig met de strijd, in de gaten kreeg dat zijn harp gestolen was, trok hij er onmiddellijk op uit om zijn geliefde voorwerp terug te halen. Hij en zijn mannen vonden het kasteel waar de harp zich bevond en gingen weer ten strijde tegen hun rivalen. In de worsteling riep Dagda hard de naam van zijn harp, waarna deze uit zichzelf terug vloog in de handen van zijn meester. De verbaasde Fomoriërs lieten het hier niet bij zitten en begonnen aan hun laatste offensief. Dagda had echter andere plannen. Hij pakte zijn harp en speelde het lied van tranen, waarop zijn vijanden in snikken uitbarstten. Daarna speelde Dagda het lied van vrolijkheid, waardoor de Fomoriërs zó hard moesten lachen en gieren dat ze hun wapens lieten vallen. Als klap op de vuurpijl speelde Dagda het lied van slaap. De Fo-

moriërs vielen als een blok in slaap, waardoor de Tuatha dé Dannan stilletjes het kasteel konden verlaten. Na deze emotionele *rollercoaster* voor de Fomoriërs hadden Dagda en zijn mannen nooit meer last van hun rivalen.

De Zalm van Kennis

In de rivier de Boyne zwom een zalm, al was het er niet zomaar een: dit was de zalm van kennis. Wie als eerst zijn vlees zou proeven, zou wijzer worden dan alle anderen. De oude, wijze dichter Finegas woonde vlakbij de rivier en had er zijn levenswerk van gemaakt om hem te vangen. Al zeven jaar lang had hij hier geen succes mee, tot de jonge krijger Fionn mac Cumhaill bij hem kwam wonen als zijn leerling. Fionn was de zoon van Cumhall, hoofdman van de Fianna en wist niets van de mythe. Op een ochtend was het zover: de vis beet eindelijk toe! Finegas, dol van vreugde en nog buiten adem van zijn worsteling met de vis, gaf Fionn de opdracht om de zalm te koken. Fionn mocht de zalm alleen absoluut niet proeven! Fionn gehoorzaamde, maar brandde tijdens het koken zijn duim aan het hete vet en stak die snel in zijn mond om de pijn te verzachten. Oeps..Toen Fionn de vis naar Finegas bracht, merkte de dichter dat er iets aan hem was veranderd. De ogen van Fionn straalde een wijsheid uit die Finegas nog niet eerder bij de jongen had gezien. Finegas wist meteen dat Fionn de wijsheid van de vis als eerst had binnen gekregen en was teleurgesteld, maar tegelijkertijd ook wel een beetje trots op zijn leerling. Hij bedacht zich dat Fionn waarschijnlijk een grote en wijze leider zou worden. En dat werd hij zeker! Fionn groeide uit tot een legendarische held en hoofdman van de Fianna. En telkens als hij voor een raadsel stond, stak hij gewoon zijn duim in zijn mond. Lekker handig!

SOUP BY SAARTJE

Asparagus soup

By Saartje Bruens

One of the soups that was always a rare treat, is asparagus soup. Though once a year, when the vegetables are in season, I get to indulge in this creamy and hearty soup. I also tried the Rafter version by the way, and like most soups it was rather disappointing. The soup was watery and tasteless and not the creamy goodness I am used to. Thus I knew I had to make my mother's recipe while the asparagus is still in season. Enjoy!

Ingredients:

500 g asparagus
2 bouillon cubes
1 packet of Honig asperge soep (yes this specific one)
1,5l water
50ml cream
Fresh cracked black pepper
Parsley

Preparation:

1. Peel your asparagus, this is pretty tricky but you'd rather peel too much off your asparagus than too little, and cut off the end pieces. Don't throw them away!
 2. Take a pot and add in the water, the ends and the peel of your asparagus and the bouillon cubes. Put a lid onto the pot and let this simmer for about thirty minutes or more. This will create a nice broth.
 3. Take a skimmer and fish out all the asparagus peels and bits. You can also use a strainer for this, but then you'll have to strain your broth into another pan. You can throw away the peels and bits now.
 4. Cut up your peeled asparagus into bite size pieces and put them into the pot with the broth. Let them simmer for about fifteen minutes.
 5. After fifteen minutes, take out about $\frac{2}{3}$ of your asparagus pieces and put them aside. Take a blender and blend the rest with some cream and black pepper.
 6. To make it extra good and creamy, I like to add in a Honig asperge soep packet. Add little by little and use a whisk to avoid any clumps.
 7. Add the asparagus pieces back in, season to liking and add some parsley.
- Serve and enjoy!

Pro tip: some protein that's really good in this soup is either some cut up ham or some smoked salmon (if you want to be bougee)

In het hol van... Joost Kamphuis

Na een korte busrit vanaf Nijmegen centraal, kom ik aan bij Joost die in het dorp Weurt woont. Hij betreft daar een mooie studio, compleet met eigen badkamer, aparte slaapkamer, waar je alleen met een hele enge ladder kan komen, en ook zijn eigen kookstel. Het middelpunt van de kamer bestaat uit Joosts game computer waar hij, naast studeren, veel tijd kwijt is aan *Ark*, *Baldur's Gate* en recentelijk *GTA*. Zittend in zijn gamestoel, vertelt hij me over de verhuizing naar Weurt. Het was een duoproject met een goede vriend van hem die onder andere de vloeren kon leggen, wat super veel hielp. Ook heeft hij allerlei verhalen over de verschillende voorwerpen om me heen. Het kippenplantenpotje in de vensterbank refereert naar een binnengrap tussen hem en zijn vrienden, gezien zijn profielfoto op alle sociale media een kip is. Naast deze pot staat een, vrij zielig, rozemarijnplantje, wat de laatste overlevende was van het kruidenrek dat Joost per ongeluk op een plek had gezet waar geen zonlicht kwam. Er is geen boekenkast, maar wel een plank met een paar studieboeken boven zijn bureau. Het meest trots is hij op de kast naast zijn bureau: 'dat was het enige plankje waar we een rolmaat hebben gebruikt zodat hij precies hoog genoeg was om er een kratje bier in te passen!'

Foto en tekst door Jessica Vogels